

Каз Бреккер не потребував жодних підстав. Про це шепотілися на вулицях Кеттердама, у шинках і кав'ярнях, у темних кривавих за- капелках кварталу втіх, знаного як Бочка. Хлопець, якого вони на- зивали Нечисторуким, не потребував підстав, а тим паче чиїхось дозволів, щоб зламати ногу, зруйнувати союз чи змінити чиюсь долю, перегорнувши карту.

«Звісно ж, вони помиляються», — думала Інеж, перетинаю- чи міст над чорними водами Берсканалу й прямуючи до безлюд- ної центральної площі навпроти Біржі. Кожен акт насилля був ре- тельно спланований, а до кожної послуги було прив'язано чимало мотузок, якими за сценою керував лялькар. Каз завжди мав власні мотиви. От тільки Інеж не могла напевно сказати, що вони були до- брими. Особливо сьогодні.

Дівчина перевірила ножі, безмовно називаючи їх на імена, як ро- била завжди, коли боялася, що вскочить у халепу. Це була не тільки практична звичка, а й заспокійливий ритуал. Гострі леза — її най- кращі компаньйони, тож їй подобалося знати, що вони готові до всього, що припасла для них ця ніч.

Інеж бачила, як Каз та інші збираються біля кам'яної арки східного входу до Біржі. На камені над юрбою було вирізьблено три слова: «Еньєнт, форгент, алмгент». Старанність, чесність, процвітання.

Дівчина наблизилася до зачинених віконницями вітрин, котрі оточували площу, намагаючись уникати плям миготливого гасового світла, що ширилося від вуличних ліхтарів. Рухаючись, вона розглядала команду, яку привів із собою Каз: Дірікс, Ротті, Маззен і Кіт, Аніка й Пім. За секундантив для сьогоднішніх перемов він обрав Джаспера й Великого Боллігера. Усі скупчилися й штовхалися, утім, з юрби щораз лунав сміх. Люди залишали відбитки на холодній хрусткій ожеледі, що цього тижня захопила місто зненацька, — такий собі останній подих зими, перш ніж почнетесь справжня весна. Усі вони були хулігани й бешкетники, Каз відібрав свій супровід із-поміж молоді Покидьків і довіряв таким людям найбільше. Інеж помітила, як блищать ножі, причеплені до ременів, шматки свинцевих труб, ланцюги з грузилами, руків'я сокир, прикрашені іржавими цвяхами, і то тут, то там тьмяно поблискують металеві стволи. Вона нечутно ковзнула до їхніх рядів і стала вдивлятися в затінок біля Біржі: чи нема там, бува, шпигунів Чорних Вістер.

— Три кораблі, — оповідав Джаспер. — Їх надіслали з Шу. Вони просто зупинилися в Першій гавані — гармати напоготові, червоні прапори майорять, трюми набиті золотом по самі вітрила.

Великий Боллігер тихенько присвиснув:

— Хотів би я це побачити.

— Ти хотів би це *вкрасти*, — відрубав Джаспер. — Половина Торговельної Ради прибігла — ляскали в долоні, лементували, намагалися вгадати, що робити далі.

— Вони не хотіли, щоб Шу повернула борги? — поцікавився Великий Боллігер.

Каз струснув головою, і його волосся зблиснуло у світлі ліхтарів. Він увесь складався з ламаних ліній і гострих кутів — щелепи різко видаються вперед, сам сухоребрый, на плечах вовняний плащ.

— І так і ні, — промовив він своїм скрипучим, наче просоленим скелі, голосом. — Завжди добре мати країну-боржника. Сприяє дружнім переговорам.

— Може, у Шу вирішили стати дружнішими, — припустив Джаспер. — Не варто їм було надсилати всі скарби одночасно. Думаєш, це вони вбили того торгового посла?

Казові очі безпомилково виявили Інеж у натовпі. Кеттердам кілька тижнів гудів від чуток про вбивство посла. Це ледь не зруйнувало відносини між Керчем і Новозем'ям, а Торговельна Рада дивом не розпалася. Новоземці звинувачували Керч, а в Керчі підозрювали Шу. Казові було байдуже, чиїх це рук справа; убивство бентежило хлопця лише тому, що він не міг збагнути, як удалося його здійснити. Торговий посол Новозем'я увійшов до вбиральні в одному з найбільш людних коридорів Ратуші на очах у понад дюжину державних службовців. Ніхто більше не заходив і не виходив звідти, але коли його помічник постукав у двері за кілька хвилин, посол не відгукнувся. Двері тієї ж миті виламали — чоловіка знайшли на білих кахлях із ножем у спині, а вода в умивальнику досі текла.

За кілька годин Каз відіслав Інеж перевірити приміщення. Убиральня мала лише одні двері, жодних вікон і вентиляційних отворів, а протиснутися в каналізацію не вдалося навіть Інеж. Тож посол був мертвий, Каз ненавидів загадки, яких не міг розгадати, а дівчина вигадала сотні теорій щодо вбивці, проте жодна з них її не задовольнила. Утім, сьогодні вони мали важливіші справи.

Вона бачила, як Каз подав знак Джасперові й Великому Боллігерові позбутися зброї. Закон вулиць казав, що в разі таких переговорів кожного заступника мусять супроводжувати двійко його роззброєних пішаків. *Перемови*. Слово здавалося якимось шахрайським — надзвичайно манірним і застарілим. Не має значення, що диктує закон вулиць: сьогоднішня ніч пахла насиллям.

— Уперед, кидайте зброю, — сказав Джасперові Дірікс.

Важко зітхнувши, той зняв зі стегон ремені з револьверами. Інеж мусила визнати: без них він був сам на себе не схожий. Новоземський снайпер був цибатим молодиком зі смаглявою шкірою й не зупинявся ні на мить. Він припав устами до прикрашених перлинами рукояток револьверів, котрі цінував вище за будь-що інше, даруючи їм скорботні поцілунки.

— Піклуйся добре про моїх маляток, — сказав Джаспер, передаючи їх Діріксові. — Якщо побачу на них бодай подряпину чи тріщину, напишу *перепрошую* кулями на твоїх грудях.

— Ти не витрачатимеш куль намарно.

— Та й він помре ще на середині слова, — зауважив Великий Боллігер, передаючи сокиру, ніж із відкидним лезом і свою улюблену зброю — грубий ланцюг, на якому висіла важелезна колодка, — до вичікувальних рук Ротті.

Джаспер закотив очі.

— Я зроблю це, щоб передати послання. Який сенс у мертвяку, у якого на грудях написано *перепр..?*

— Пропоную компроміс, — втрутився Каз. — *Вибач* теж буде зрозуміло, і кулі можна заощадити.

Дірікс зареготав, але Інеж помітила, що Джасперові револьвери він тримав дуже обережно.

— А як щодо цього? — поцікавився Джаспер, показуючи на Казову палицю.

Каз засміявся глухим і невеселим сміхом.

— Хто відмовить бідолашному каліці в праві скористатися ціпком?

— Якщо каліка — це ти, то будь-хто, хто має хоч краплю здорового глузду.

— От і добре, що в нас заплановано зустріч із Гілзом. — Каз дістав із кишені жилетки годинник. — Скоро північ.

Інеж перевела погляд на Біржу. Це був не просто прямокутний двір, оточений складами й портовими касами, — упродовж дня тут

пульсувало серце Кеттердама. Метушилися заможні крамарі, купуючи та продаючи акції в торговельних рейсах, що курсували між міськими портами. Скоро мало вибити дванадцятю, і Біржа збезлюдніла. Залишилися тільки вартові, котрі охороняли її периметр і дах, але їм дали хабара, щоб на час сьогоднішніх перемовин відвернулися в інший бік.

Біржа була однією з небагатьох частин міста, котру ще не поділили, і кеттердамські банди-конкуренти постійно вирішували тут свої суперечки. Насправді це мала б бути нейтральна територія, але Інеж вона такою не *здавалася*. Натомість Біржа видавалася схожою на мовчазний ліс за мить до того, як замкнуться тенета й закричить заєць. Вона була схожою на пастку.

— Це помилка, — сказала Інеж.

Великий Боллігер витріщився на дівчину — він не знав, що вона була там. Почула, як зашепотілися ряди, називаючи її на ім'я, котре Покидьки обрали для дівчини, — *Мара*.

— Гілз задумав щось.

— Звісно ж, він задумав, — погодився Каз. Його голос був шорсткий, зношений, наче камінь, що третється об камінь. Інеж завжди цікавило, чи розмовляв він так само, коли був іще дитиною. Якщо він узагалі колись був дитиною.

— Навіщо тоді приходите сюди сьогодні?

— Тому що цього хоче Пер Гаскель.

«Старий чоловік, старі методи», — подумала Інеж, але вголос не промовила, хоча й гадала, що решта Покидьків подумала те саме. «Він збирається вбити всіх нас», — міркувала вона далі.

Джаспер витягнув свої довгі руки над головою й посміхнувся. Зблиснули білі зуби, освітлюючи смагляву шкіру. Він іще не віддав свою гвинтівку, і її силует робив його схожим на незграбну циба-ту пташку.

— Якщо вірити статистиці, то Гаскель, імовірно, уб'є лише кількох із нас.